

Diplomație și lobby: relațiile dintre Uniunea Europeană și Israel

Influența activităților de lobby asupra relațiilor politice și economice dintre UE și Israel pe fondul conflictului Israelo-Palestinian.

Subiectul securității în Orientul Mijlociu rămâne unul dintre ele mai dezbătute în forumurile mari din întreaga lume, dar în special în Statele Unite și în Europa. Anii lungi de conflict în regiune ce au fost rezultatul, printre altele, de fondarea Statului Israel și de evoluțiile legate de acest eveniment au pus la încercare creativitatea politicianilor, membrilor lumii academice, experților și cetățenilor pentru a ajunge la soluție ce ar putea aduce sfârșitul conflictului. Contextul generat de victoria Israelului în Războiul de 6 Zile din 1967 și existența însăși a Teritoriilor Ocupate a condus, în multe privințe, la amplificarea multora din problemele deja existente în legătură cu acest subiect, precum și la apariția unora noi. De asemenea, noul context a condus la o relație mult mai activă dintre Israel și Statele Unite. Mai târziu, căderea Cortinei de Fier și încheierea Uniunii Europene prin Tratatul de la Maastricht au condus la implicarea unui nou, mult mai vizibil actor în problematica conflictului Israelo-Palestinian.

Existența însăși a UE ca putere civilă bazată pe valori precum respectul pentru Drepturile Omului și pentru dreptul umanitar internațional a creat o nouă dinamică în ce privește Israel ca actor internațional. Deși în opoziție cu privire la existența Teritoriilor Ocupate, precum și cu politicile Israelului în legătură cu acestea precum, de pildă, politică construirii așezărilor, noul context a avut un început pozitiv. Semnarea Acordurilor de la Oslo dintre Israel și Organizația de Eliberare a Palestinei a generat un context care a fost apreciat de către UE ca fiind propice pentru îmbunătățiri ale relațiilor politice dintre UE și Israel. În această perioadă, adesea numită în literatura de specialitate și „luna de miere” dintre UE și Israel, un pachet semnificativ de îmbunătățiri ale relațiilor dintre cele două a fost dezvoltat. Principala contribuție a Acordurilor de la Oslo, care eventual au deschis porțile implicării UE în soluționarea conflictului – a fost a ceea ce a fost creat un cadru în care toate *problemele legate de status* urmau să fie rezolvate în vederea creării unei Autorități Palestiniene Naționale care ar fi administrat teritoriile de sub control” (Goldstein 2014). De asemenea, în cadrul Acordurilor de la Oslo, Organizația de Eliberare Palestiniană (OEP) a recunoscut dreptul Israelului de a exista în pace și securitate în timp ce a câștigat recunoașterea Israelului ca reprezentant legitim al poporului palestinian în schimb. Un alt element al Acordurilor de la Oslo care le-a conectat pe acestea de abordarea de implicare a UE a fost reprezentat de ceea ce a fost perceput a alimenta conflictul

dintre cele două părți: lipsa de recunoaștere reciprocă a drepturilor naționale. După cum cercetarea indică, această lipsă a fost principalul element ce nu a permis abordarea liberală de a folosi o descurajare pentru a contribui la construirea păcii între cele două state.

Pe de altă parte, UE a fost mult prea atașată de întregul proces Oslo ca și cum ar fi reprezentat o oportunitate foarte bună pentru a se prezenta ca un actor politic relevant în regiune. Mai mult, prin investițiile sale economice și politice în Palestina, un eșec al acordurilor ar fi însemnat o lovitură majoră pentru credibilitatea UE în fața statelor membre și a altor state partenere. Aceasta creează un context pentru înțelegerea reacției UE după 2001. A doua Intifada a fost urmată de un set de evenimente precum moartea lui Yasser Arafat în 2004 și retragerea unilaterală a Israelului din Fâșia Gaza în 2005, elemente care au influențat puternic relația dintre Israel și UE și care a condus la cel mai jos nivel pe care acestea l-au avut. În acest context, UE a devenit cel mai relevant aliat al Palestinei, criticând permanent Israelul. De asemenea, în timp ce UE a continuat să livreze fonduri în Palestina, a existat un sprijin sigur în cadrul Comunității pentru sancțiuni și boicot academic și științific împotriva Israelului. Într-adevăr, între Noiembrie 2000 și Decembrie 2002, UE a acordat aproape 250 de milioane de euro către Palestina. Totuși, sprijinul economic al UE pentru Israel a continuat, de asemenea, în timp ce UE a continuat să ignore încălcările grave ale drepturilor omului de către Israel în speranța că stimulentele pozitive vor fi favorabile unui viitor comportament de cooperare din partea Israelului.

Includerea Israelului într-un cadru de comerț exterior precum Declarația de la Barcelona sau semnarea Acordului de Asociere UE-Israel în 1995 a deschis drumul pentru o colaborare eficientă între cei 2 actori în sfera economică. De asemenea, Israel a devenit parte a diferitelor scheme de finanțare prin granturi în diferite arii precum industria farmaceutică (ACAA), aviație (Euro-Mediterranean Aviation Agreement) sau mai recentul EU Trade Policy Review. După cum indică cercetarea, în ciuda unor foarte bune relații economice dintre cei doi actori, relațiile politice s-au degradat în special în contextul celei de-a doua intifade. Evenimentele care au urmat acestea, în special conferința Mondială împotriva Rasismului din 2001 din Durban a condus la un nou context în ce privește abordarea UE către Israel, context în care ONG-urile și diferite alte grupuri de interes au început să aibă o tot mai mare influență.

Teza abordează subiectul lobby-ului Israelian din UE ca parte a întregii activități a complexei rețele a ONG-uri care sunt implicate fie în sprijinirea sau contestarea diferitelor inițiative economice sau politice din cadrul UE în legătură cu Israel. Elementul cheie ce modelează aceste activități este reprezentat de relațiile dintre valorile UE și problematica conflictului Israelo-Palestinian. În această privință, cercetarea se concentrează în primul capitol

pe ideea de politică externă europeană. De asemenea, introducerea aduce în discuție rolul pe care actorii non-statali (ANS) îl au în modelarea politicii externe europene. Cadrul folosit pentru a analiza și înțelege această conexiune se regăsește în Politica de Vecinătate Europeană (PVE) și Tratatul de la Lisabona. Un aspect relevant în relație cu politica externă europeană este reprezentat de dihotomia care o caracterizează. Pe de o parte, politica externă europeană reprezintă un subiect de dezbătut în relație cu ceea ce este definit a fi interesul național al statelor membre UE și interesele europene.

Abordarea neo-funcționalistă introduce elementul de difuziune, care conform proponentilor acestuia reușește să facă interesele naționale și pe cele supranaționale să lucreze împreună. Această abordare, în esență, se bazează pe ideea că difuziunile au două niveluri la care se manifestă : primul este reprezentat de extinderea cooperării într-o altă arie, ceea ce reprezintă difuziunea ca scop, în timp ce a doua este reprezentată de o solidificare a angajamentului în aria inițială. O a doua dihotomie care caracterizează politica externă europeană ia în considerare conceptul de Europă normativă și ambițiile globale ale UE. Practic, aceste două elemente contribuie la generarea a celei mai semnificative dileme în ce privește abordarea UE asupra propriilor obiective.

Dilema UE cu privire la abordarea propriilor obiective de politică externă este conectată și cu modul în care UE decide să își proiecteze identitatea de actor global. De aceea, cercetarea se concentrează pe existența unui asalt al valorilor europene din partea diferitelor regimuri ne-liberale care, de altfel, au livrat creștere economică și au gestionat eficient problematica sărăciei, sugerând astfel o implicare mai solidă a UE în realpolitik. Din punct de vedere instituționalist, politica externă europeană este privită ca fiind același concept pornit din Tratatul de la Maastricht. Conform acestui punct de vedere, politica externă a UE este, în esență, procesul de coordonare a politicii externe cunoscut ca o cooperare politică europeană care a început anii 1970 și a fost dezvoltată de Tratatul de la Maastricht într-o Politică Comună Externă și de Securitate în 1993, fiind amendată mai târziu de Tratatul de la Amsterdam și Nisa.

Pentru o mai bună înțelegere a elementelor ce determină procesul decizional UE în sfera politicii externe, este relevant să înțelegem la ce ne referim prin identitatea a UE. Deși un actor relevant de la fondarea Comunității Europene în 1952, organizația a fost în mod permanent implicată în modelarea propriei identități politice în relație cu membrii săi și cu statele terțe. Acest proces a fost și rămâne unul complex în timp ce implică un set divers de roluri. Conform lui (Bretherthon et al. 2006) „Fațetele care constituie identitatea Uniunii și rolurile ca funcție primară sau exclusivă a unui caracter singular nu sunt noi. În timp ce acestea variază

considerabil în multe privințe, ele sunt unificate în accentuarea acelor aspecte ale caracterului Uniunii ce îl diferențiază pe acesta de un stat convențional”.

În ce privește identitatea de politică externă a UE, un element foarte relevant și foarte dezbătut, în același timp, este abordarea pluralistă a UE. Dezbateră se concentrează în principal pe capacitatea UE de a aduce împreună interesele multilaterale cu cele ale statelor membre. Acest lucru este esențial necesar pentru eforturile UE de integrare în aria politicii externe. Această provocare s-a dezvoltat într-un context în care „ambii termeni de UE și Europa pot fi percepuți ca incomplet definiți ca niște categorii supra-ordonate și care au diferite și rar contestate sensuri” (Carta et al 2015). Deși adesea contestat de politicieni și membri ai lumii academice, pluralismul rămâne cea mai semnificativă caracteristică a identității UE în sfera politicii externe. În legătură cu aceasta, un al element foarte important este determinarea costurilor de a menține pluralismul și dacă părțile implicate plătesc un preț echitabil. O abordare cu privire la pluralism în sfera politicii externe a UE este cea propusă de (Hill 2003): „Dacă politica externă este esențial strategia politică desfășurată de unități independente în relație între ele, într-adevăr, aceasta se poate întâmpla numai cu dispariția de facto a unităților independente”.

Pe lângă o oarecare superficialitate a literaturii pe subiectul identității UE în politica externă în discutarea relației dintre auto-percepția identității europenilor și a politicii externe UE, (Lucarelli 2008) sugerează că „particularitatea UE în politica mondială derivă precis din interpretarea Europeană a unor valori și principii larg împărtășite”. Identitatea UE rămâne un element care este dificil de cuprins date fiind discrepanțele dintre valorile și acțiunile sale. În mod natural, un efort de a înțelege lacuna dintre ambițiile normative ale UE și practicile sale, precum și a rațiunilor care sau în spatele aceste lacune este esențial pentru mai multe motive. Primul astfel de motiv este legat de discrepanțele dintre diferite relații dintre UE și țări non-membre. În cazul particular al relațiilor dintre UE și Israel, înțelegerea acestui gol dintre dimensiunea economică și cea politică a acestor relații în context post-Oslo are o relevanță majoră pentru teză.

Ideea existenței unui gol între diplomația declaratorie a UE și acțiunile sale, precum și lipsa unei condiționalități cu privire la Israel este sprijinită și de (Bicchi et al 2017): „Putem vedea un gol dublu între discursul normativ al UE despre drepturile omului și promovarea lor natural, pe de o parte, și dintre discursul normativ și practicile economice, pe de altă parte”. Un al exemplu semnificativ a unei consecințe a necondiționării Israelului de către UE într-o manieră mai solidă este reprezentat de relațiile dintre Israel și UE în timpul mandatului președintelui Trump. În ciuda unor relații economice foarte bune pe perioada mandatului

acestui, relațiile politice s-au deteriorat semnificativ datorită unui set de inițiative în aria politicii externe a Statelor Unite în relație cu Israel. Probabil cea mai importantă dintre acestea a fost recunoașterea de către Statele Unite a Ierusalimului drept capitală a Israelului. Semnificația acestei recunoașteri stă în tocmai polarizarea pe care a creat-o între diferite state membre UE. Conform lui (Hamid 2017) anunțul recunoașterii Ierusalimului drept capitală a Israelului de către SUA a venit într-un „foarte important și special moment, când regimurile arabe – în special Arabia Saudită, Emiratele Arabe Unite și Egipt - se găsesc alinate mai mult ca niciodată cu Israel în ce privește prioritățile regionale”.

Prin abordarea evoluției inițiativelor administrației Trump în ce privește Israel, este mai ușor să înțelegem logica din spatele retragerii SUA din Acordul Nuclear cu Iran și existența Acordurilor Abraham. Totuși, după era de așteptat, fostul Înalt Reprezentant UE pentru Politică Externă, Federica Mogherini, a respins categoric inițiativa, deși țări precum România, Ungaria și Cehia inițial s-au manifestat pozitiv cu privire la mutarea ambasadei de la Tel Aviv la Ierusalim.

Acest caz exemplifică, de asemenea, și modul în care anumite state membre pot reacționa la o decizie politică a unei țări terț, precum a fost și reacția UE la anumite evenimente politice. Existența unui astfel de gol devine, așadar, un alt obstacol în identificarea unei identități politice a UE în sfera politicii externe. Totuși, în ce privește existența acestor goluri, cercetarea susține ideea că acestea au un caracter dinamic. Deși poate suna contraintuitiv în relație cu alte abordări din literatura de specialitate care „tinde nu doar să identifice un gol, ci și să îl indice ca fiind o trăsătură permanentă a politicii externe UE către zonă” (Bicchi et al 2017). Această dimensiune dinamică a golurilor este, în principal, legată de dinamica relațiilor dintre UE și Israel și, în cele din urmă, influențează direcțiile aceste relații. Cu mult mai relevant pentru această teză este faptul că subiectul conflictului Israelo-Arab este legat de golul conceptual dintre discursul UE și acțiunile acesteia. Discuțiile cu privire la Linia Verde (Green Line), de exemplu, și modul în care UE a decis să o abordeze în trecut este considerat o manifestare a unui astfel de gol dat fiind că UE a justificat conceptual și discursiv „necesitatea unei granițe și identificarea ei cu Linia Verde”, ținând la implementarea ei „în acorduri economice și practici conexe” și „a acordat Liniei Verzi un sens parțial în șirul de acte administrative eliberate din anul 2012” (Bicchi et al, 2017). Un element semnificativ care contribuie la identitatea UE în domeniul politicii externe îl reprezintă cadrul oferit de politica europeană de vecinătate (PEV). Mai mult, PEV nu contribuie doar la modelarea identității politice a UE, ci este și un braț extins al influenței europene. Cadrul propus de politică de la momentul lansării sale în 2004 vizează încurajarea „stabilității, securității și prosperității în

vecinătatea UE” (SEAE 2021 a). Politica a fost lansată într-un moment în care „Marea Britanie a presat în special o inițiativă europeană mai largă, care să vizeze Belarus, Moldova, Rusia și Ucraina, dar nu și țările din sud-estul Europei” (Smith 2005). În acest cadru „Deși nu a existat nicio promisiune de aderare, ideea a fost că noii vecini vor evolua în cele din urmă în state care ‘împart tot cu excepția instituțiilor ’cu UE’. (Pishchikova et al. 2017). Ideea de neaderare a Israelului este susținută de (Pardo 2010): „Israelul nu este privit de instituțiile și oficialii UE ca un candidat probabil pentru aderarea la Uniune în viitorul previzibil”.

Scopul esențial al PEV este, prin urmare, să acționeze ca un instrument suplimentar pentru integrarea europeană în zonele geografice în care integrarea nu poate fi abordată încă. Această acțiune se bazează pe obiective secundare pentru UE. Primul este ca UE să acționeze „ca un instrument prin care Uniunea poate căuta să consolideze stabilitatea în vecinătatea sa imediată”, în timp ce al doilea este ca procesul de extindere să acționeze „ca o conduită prin care UE ca normativ puterea Europa își poate proiecta normele și valorile într-un mod atât de eficient, cât și legitim ”(Haukkala 2008). Relevanța abordării PEV constă în faptul că relația dintre UE și Israel este modelată de cadrul politic al PEV. În timp ce poziționează țările incluse în PEV într-o zonă gri în raport cu integrarea lor europeană, aceasta acționează ca un obstacol în calea eficienței UE în demersurile sale normative. Aceasta vine ca o capcană, așa cum o descrie (Haukkala 2008): „UE ar putea avea [...] puterea de a stabili parametrii normalității și ar putea avea unele mijloace de a-și proiecta viziunea la nivel internațional, dar limitele influenței Uniunii sunt condiționate prin necesitatea ca acest exercițiu să fie văzut ca legitim ”. Contextul creat de acest obstacol pune UE în situația de a-și putea proiecta în mod legitim influența normativă doar oferind statului un stat membru deplin. Acest obstacol poate fi observat cu ușurință în special în relațiile dintre UE și Turcia sau Israel.

Cu toate acestea, situația este și mai complexă, deoarece PEV reglementează relațiile UE atât cu Israel, cât și cu Palestina. Provocarea pe care o pune această situație este în principal legată de ambițiile PEV ca „forță pentru bine” în lume. Legat de conflictul Israel-Palestina, prima provocare semnificativă pentru PEV a fost reprezentată de victoria Hamas la alegerile din 2006. Provocarea a fost reprezentată de „eșecul UE de a găsi un compromis convingător între, valori ”și, utilitate ”care să îi satisfacă atât pe cei din interior, cât și pe cei din afară cu privire la victoria electorală din Hamas”, care „a compromis statutul UE ca actor etic în regiunea ”(Barbé et al. 2008). Printre alte subiecte legate de relațiile UE cu Israel și Palestina, fără îndoială conflictul Israel-Palestina reprezintă centrul de greutate. Implicarea UE în conflictele din vecinătatea sa are trei dimensiuni: „prevenirea conflictelor, care are ca scop prevenirea izbucnirii proceselor violente de forță; gestionarea conflictelor, care se concentrează pe

prevenirea escaladării unui conflict odată ce a izbucnit; și soluționarea conflictelor, care se preocupă de restabilirea unei păcii de bază și funcționale ”(Bicchi et al. 2015). În afară de conflictul Israel-Palestina, subiectele în jurul cărora gravitează relația dintre UE și Israel sunt retragerea Israelului din teritoriile ocupate cu modificări minore convenite de comun acord, expansiunea accelerată a așezărilor israeliene în Cisiordania, inclusiv Ierusalimul de Est, statutul Ierusalimului ca capitală a viitoarelor două state, activitatea de sprijin pentru refugiații palestinieni și actele de violență ale Israelului împotriva palestinienilor (SEAE 2021 b).

Deși Tratatul de la Roma nu a făcut o referire punctuală la problemele de politică externă, necesitatea relațiilor externe ale Comunității Europene a fost recunoscută, iar Tratatul de la Roma „a împuternicit Comunitatea Europeană să încheie acorduri de asociere cu terți” (Bretherton et al. 2006), care a pus în esență Comunitatea în poziția de a acționa pe scena internațională. Raportul din Luxemburg din 1973 a reprezentat un document inovator, care abordează în mod clar problema unei politici externe comune. Raportul a eliminat orice teamă cu privire la faptul că o inițiativă de politică externă europeană ar priva statele membre de suveranitatea lor națională. Cadrul propus de Raportul de la Luxemburg propunea că „toate puterile decizionale au fost investite în ministrii de externe, care aveau să acționeze și ca principalii reprezentanți publici ai Uniunii Europene în afaceri internaționale prin președinția rotativă” (Øhrgaard 2004). Raportul de la Luxemburg a fost urmat în curând de raportul de la Copenhaga (1973), aducând în discuție subiecte precum cooperarea cu Conferința de Securitate și Cooperare în Europa de atunci (CSCE), „urmărirea și studierea problemelor” cu privire la Orientul Mijlociu, Mediterana zonă și Asia și vor avea loc consultări „între președinție și ambasadatele statelor membre cu privire la situația din subcontinentul indian și din Orientul Mijlociu” (Raportul de la Copenhaga 1973).

Tratatul de la Lisabona a avut un impact major asupra politicii externe europene. Întrucât anii anteriori au fost considerați un eșec în ceea ce privește dezvoltarea instituțională a UE, Tratatul de la Lisabona este considerat un tratat inovator care a eliminat structura pilonilor Tratatului de la Maastricht. Mai mult, Parlamentul European a primit noi competențe, iar Consiliul European a devenit o instituție de sine stătătoare. În domeniul politicii externe, Tratatul de la Lisabona a inclus două inovații: stabilirea poziției de președinte al Consiliului European și de Înalt Reprezentant al Uniunii pentru Afaceri Externe și Politica de Securitate. Aceste evoluții generate de Tratatul de la Lisabona sunt un factor foarte relevant pentru această cercetare, deoarece implică alți actori care au capacitatea de a influența direcția politicii externe europene. În același timp, aceste evoluții indică obiectivul clar al Uniunii Europene de a deveni un actor mai puternic și mai relevant pe scena internațională.

Schimbările aduse Tratatului de la Lisabona în domeniul afacerilor externe ale UE au schimbat și abordarea UE față de Israel. Atingerea unei soluții sau a unui compromis a reprezentat o adevărată problemă pentru statele membre înainte de Tratatul de la Lisabona. Mai exact, UE a trebuit „să ajungă la un compromis între statele membre cu legături puternice cu Israelul - precum Germania, Țările de Jos, [...] și țările care au deținut în mod tradițional poziții apropiate de punctele de vedere arabe, inclusiv Franța, Grecia, Spania sau Malta” (Müller 2017). Cu toate acestea, întregul context a fost schimbat prin Tratatul de la Lisabona, care a adus o dinamică diferită între țările UE în domeniul specific al afacerilor externe prin crearea SEAE și a funcției de Înalt Reprezentant al Uniunii Europene pentru afaceri externe și politica de securitate (ÎR / VP). Una dintre principalele consecințe a fost un nivel mai înalt de supranaționalizare a politicii externe. Deși criticată de susținătorii unei contribuții naționale mai puternice la politica externă europeană, supra-naționalizarea facilitează „continuitatea strategică a politicii UE față de conflictul israeliano-palestinian”, precum și este implicată în „conectarea PESC și a altor aspecte ale relațiilor externe ale UE, în special în ceea ce privește PEV” și gestionarea finanțării care este în cea mai mare parte relevantă pentru implementarea PEV (Müller 2017).

Așa cum a indicat cercetarea până în prezent, relația dintre UE și Israel, așa cum este cazul cu alte țări care sunt incluse în PEV, manifestă un decalaj vizibil între retorica și acțiunile UE. Subiectul drepturilor omului în Israel rămâne încă unul sensibil, mai ales după controversata lege fundamentală din 2018. Acest aspect pune UE într-o enigmă în care însăși „rațiunea de a fi” pe scena internațională - drepturile omului și statul de drept (Tocci 2009) - sunt serios contestate. O gestionare defectuoasă a acestui context ar putea duce la implicații serioase pentru rolul jucat de UE în legătură cu Israelul și conflictul israeliano-palestinian. De asemenea, aceasta menține relația duală în care UE și Israel întrețin relații economice foarte bune, spre deosebire de cele politice foarte slabe.

Acest contrast rămâne unul dintre paradoxurile prezente în identitatea politică a UE și modelează imaginea UE în lume, având astfel potențialul de a-și sabota ambițiile globale. În relația UE cu Israelul, acest lucru ar putea contribui, de asemenea, în mod semnificativ la o realitate care este din ce în ce mai reală într-un context post-Trump: o soluție cu un singur stat. Semnele care indică această realitate sunt legate de un set divers de elemente globale și regionale, cum ar fi: politicile administrației Trump în ceea ce privește Israelul, înstrăinarea UE în implicarea sa în Orientul Mijlociu, sentimentul de nesiguranță din regiune care emană din Teheran și aspecte legate de politica internă din Israel. Mai mult, Autoritatea Palestiniană (AP) se află într-o criză profundă și nu mai este percepută ca partener de dialog de încredere, nici de

SUA, nici de Israel. Printre elementele care au condus la situația actuală a AP, trebuie menționat faptul că organizația este „în contradicție cu un guvern de dreapta Netanyahu care arată puțin interes în satisfacerea chiar și a cerințelor de bază ale palestinienilor; se confruntă cu falimentul; este împrăștiat într-o confruntare intra-palestiniană disfuncțională între fracțiunile principale și grupul islamist Hamas din Gaza; și a devenit din ce în ce mai nepopular în rândul palestinienilor obișnuiți, dintre care majoritatea văd acum AP ca un pasiv, nu un activ” (Tharoor 2020)

Din punct de vedere teoretic, cercetarea este construită utilizând abordarea constructivismului social. Motivul principal al utilizării acestei abordări este reprezentat de faptul că permite o analiză clară a interacțiunii ANS implicate în conturarea relațiilor dintre UE și Israel. Un element crucial care susține acest cadru este reprezentat de analiza discursului cu privire la narativele implicate. Discursul, în general, este relevant pentru o cercetare datorită unui motiv foarte semnificativ: clarifică percepția de sine a unui anumit actor. Având o descriere clară a modului în care un anumit actor se percepe pe sine, face posibilă înțelegerea dinamicii din spatele politicilor și acțiunilor aceluia actor. Întrucât analiza noastră se concentrează, în primul rând pe analiza politicii externe a UE și, în al doilea rând, pe impactul lobby-ului israelian asupra UE, există două aspecte care trebuie clarificate. Primul este necesitatea demonstrării că „analiza politicii externe poate fi adaptată la accentul său tradițional centrat pe stat” (White 2004), în timp ce a doua este că este necesar să „se stabilească focalizarea alternativă a analizei, întrucât rolul global al UE va fi analizat în termeni de politică externă prin referire la ideea controversată a politicii externe europene “(White 2004).

În legătură cu relația dintre UE și lobby-ul israelian, este important să înțelegem preocuparea lui (White 2004) că pentru „a percepe UE ca actor,, prezență ”sau,, identitate internațională ”- pe scurt trebuie să adoptăm o abordare holistică a analizei care se concentrează pe „unicitate” sau „unitate” este ignorarea „realităților multiple” (Jørgensen 1998) ale politicii externe europene și a politicii în general. În acest context, prezența și influența atât a actorilor de stat, cât și a celor non-statale trebuie recunoscută și cercetată ca atare.

Analiza politicii externe europene poate fi privită ca un fenomen târziu în mediul teoretic creat de multitudinea de teorii care încearcă să analizeze politica externă. Acest aspect este susținut de două fapte: primul este că însăși ideea țărilor europene care se reunesc pentru prosperitatea comună este nouă. În al doilea rând, existența unei politici externe europene integrate, oricât de contestată este, intră în scenă mult mai târziu în istoria Uniunii Europene. În orice caz, aceste două elemente devin subiecte posibile pentru analiză mult mai târziu după ce analiza politicii externe a început să-și schimbe abordarea de la una centrată pe stat la una centrată pe actor. Strâns legat de acest aspect, precum și de politica externă europeană, trebuie

menționat faptul că „ceea ce este important în contextul stabilirii parametrilor unui sistem european de politică externă este, însă, măsura în care politicile externe ale statelor membre au fost transformate prin procesul de operare în contextul instituțional al UE ”(White 2004). În acest sens, o descriere exactă a acestui nou context este cea dată de (Hill et al. 1996): „obiceiurile de cooperare, avantajele acceptate ale informațiilor partajate, răspunsurile la amenințări comune, reducerea costurilor printr-o colaborare sporită, toate s-au modificat semnificativ prin tipare de elaborare a politicilor naționale ”. Acest lucru ne aduce la concluzia că ceea ce se poate numi astăzi drept politică externă europeană este mai degrabă rezultatul unui proces lent - care a impus periodic noi cadre de reglementare în cadrul tratatelor UE decât rezultatul oricărui tratat al UE.

În ceea ce privește metodologia, trebuie menționat faptul că analiza care trebuie făcută în această cercetare se bazează pe patru elemente cruciale. Primul este de a clarifica ce înseamnă exact pentru Uniunea Europeană să fie actor internațional și modul în care Uniunea Europeană se percepe pe sine și este percepută în termeni de putere. În această privință, „imaginea de sine a UE ca „putere civilă ”va fi totuși greu de susținut pe măsură ce UE trece la dobândirea a ceea ce Consiliul de la Köln a definit ca fiind „capacitatea de acțiune autonomă, susținută de forțe militare credibile, mijloacele de a decide să le folosim și să fim dispuși să facem acest lucru, pentru a răspunde la crizele internaționale fără a aduce atingere acțiunilor NATO. Implicațiile politice ale acestei schimbări în percepțiile de rol ale UE de către Rusia sau țările din Orientul Mijlociu și Maghreb pot fi destul de profunde, în special în ceea ce privește atitudinile față de extinderea UE sau rolul Uniunii în procesul de pace arabo-israelian ” (Price 2004).

Următorul pas este identificarea abordării teoretice adecvate, deoarece este necesar ca aceasta să poată înțelege multitudinea de aspecte care modelează politica externă europeană, cum ar fi actorii relevanți, interesele, instituțiile, practicile etc.

Al treilea element este reprezentat de analiza discursului UE ca parte a politicii externe europene. În raport cu analiza politicii externe, „analiza discursului a fost utilizată nu numai ca teorie critică; a fost de asemenea folosit pentru a explica, sau cel puțin pentru a înțelege mai bine, cum au apărut anumite politici externe. Scopurile criticii și explicațiilor nu trebuie să se excludă reciproc și, de fapt, analiștii discursului critic au inclus implicit sau explicit un element explicativ în analiza lor ”(Diez 2014)

Al patrulea element care stă la baza acestei analize este legat de ideea politicii externe europene și de ceea ce reprezintă aceasta. În această privință, trebuie luat în considerare faptul că „politica externă europeană nu este pur și simplu o scurtătură convenabilă pentru politicile externe colective ale statelor membre. Nici nu este pur și simplu „politica externă a UE”, care

pare a fi eticheta preferată a majorității comentatorilor. Studiul stabilește că există diferite tipuri de sisteme de politică externă în Uniunea Europeană și că aceste tipuri diferite se suprapun din ce în ce mai mult ”(White 2004). În legătură cu aceasta, rolul actorilor nestatali poate fi de asemenea cuprins, deoarece „statele non-UE, statele neeuropene precum SUA, alte organizații non-UE (guvernamentale și neguvernamentale) se suprapun tuturor domeniilor UE de activitate” (White 2004).

Abordarea neorealistă a lui (Mearsheimer et al. 2007) asupra analizei politicii externe a SUA și a influenței lobby-ului israelian asupra acesteia poate fi privită ca o excepție în contextul delimitării abordării teoretice. Există mai multe motive care se bazează pe caracterul excepțional al analizei atât de controversate. Primul motiv este că „abordarea clasică sau realistă este centrată pe stat, ducând la concentrarea asupra sistemului politic internațional. Alți actori, precum organizațiile interguvernamentale și corporațiile transnaționale de afaceri pot fi admiși, dar funcțiile lor sunt văzute ca fiind în esență subordonate celor ale statelor ”(Bretherton et al 2006). Întrucât politica externă europeană este un element cheie în această cercetare, trebuie menționat faptul că abordarea neorealistă se concentrează asupra statului ca principal actor al sistemului internațional, în timp ce, așa cum este cazul politicii externe a Uniunii Europene, „Politicile externe individuale ale statelor membre rămân foarte importante, posibil și mai importante decât politicile externe ale Comunității sau ale Uniunii în ceea ce privește impactul lor general asupra politicii mondiale” (White 2004).

Activitatea grupurilor de interese din cadrul UE în general trebuie considerată ca făcând parte dintr-un context mult mai extins. Acest context este legat în principal de rolurile din ce în ce mai importante jucate de ANS-uri în conturarea procesului de elaborare a politicilor. Acest rol este în principal atașat dinamicii din spatele transformării diplomației din diplomația exclusivistă a clubului într-o scenă mult mai largă sau diplomația de rețea. Cu toate acestea, această transformare nu ar trebui privită ca o provocare pentru diplomația de stat, în timp ce „încorporarea actorilor privați sau nestatali pe o bază geografică sau funcțională întărește statutul subordonat al acestor grupuri” (Cooper 2013). Mai mult, „inclusiunea lor se face foarte mult în funcție de regulile jocului stabilite de sistemul Wesphalian” (Cooper 2013).

Relațiile dintre UE și Israel, precum și evoluția și direcțiile potențiale pe care acestea le-ar putea lua sunt supuse unui set complex de elemente care contribuie la evoluția lor. Deoarece contribuția acestor elemente este diferită, este de o importanță semnificativă pentru cercetare să înțelegem rolul jucat de lobby-ul israelian în influențarea potențială a acestor contribuții. Cu toate acestea, rolul jucat de lobby este pe scena situației politice actuale din UE. Principalele elemente care influențează semnificativ aceste relații sunt conflictul Israel-

Palestina, relațiile economice dintre UE și Israel, schimbările de abordare față de Israel aduse de președintele Statelor Unite, Donald Trump, antisemitismul în creștere în Europa (în legătură cu creșterea populismului european), precum și - și nu mai puțin important - modul în care Uniunea Europeană alege să-și construiască identitatea în urmărirea obiectivului „unei Europe mai puternice în lume”. Un aspect foarte important de menționat este că aceste elemente manifestă adesea o puternică contradicție care, așa cum vom vedea, creează incertitudine în ceea ce privește poziția membrilor UE față de Israel. Bazat pe (Aggestam 2004) „stabilitatea UE ca actor de politică externă ... depinde de faptul că statele membre își modifică comportamentul în funcție de rolurile și așteptările celorlalți.”. Mai mult, potrivit (March et al. 1998), „actorii politici sunt constituiți dintr-o interacțiune subtilă între interese, prin care își evaluează consecințele și normele așteptate încorporate în identitățile și instituțiile lor politice”. Relațiile UE-Israel și, în special, conflictul israeliano-palestinian, sunt de o importanță majoră pentru Uniunea Europeană, deoarece „erodează relația transatlantică, dezvăluie opinii politice foarte diferite între capitalele UE, aduc război și neliniște în vecinătatea UE și testează limitele instrumentelor și principiilor politicii externe ale UE” (Martins 2016).

Prezentarea generală a relațiilor UE cu Israelul are o importanță semnificativă din câteva motive. Întrucât accentul principal al acestei cercetări se pune pe relațiile dintre UE și Israel, primul motiv este că relațiile bilaterale ale acestor actori au un set distinct de particularități datorate elementelor implicate: identitatea politică a UE, conflictul israeliano-palestinian, particularitățile ideologice (în special din partea Israelului) și puternica dimensiune politică a relațiilor economice bilaterale. În al doilea rând, în ciuda caracterului distinctiv al acestora, relațiile dintre cei doi actori sunt un element relevant în întregul mecanism al relațiilor UE cu țările terțe, în special țările care se află în vecinătatea sa geografică. Astfel, se pot înțelege mai bine practicile și instrumentele pe care UE le folosește în construirea și proiectarea identității sale politice către țări terțe. În al treilea rând, în ciuda politicilor sale inspirate de nevoile sale imediate legate de securitate (reale sau percepute) și de abordări deseori opuse spre conflictul israeliano-palestinian, Israel rămâne conectat la UE din punct de vedere cultural, politic și economic.

Deși literatura de specialitate din domeniu a încercat să atașeze identități politice diferite UE, dezvoltarea relației UE-Israel indică o dimensiune normativă predominantă a identității politice a UE în domeniul politicii externe. După cum a subliniat această cercetare în acest capitol, evoluțiile relațiilor dintre Israel și UE după acordurile de la Oslo reprezintă un exemplu clar al abordării normative a UE. Deși unii cercetători ar putea susține că utilizarea stimulentei de către UE sub formă de condiționalitate ar fi putut fi aplicată mai mult, această cercetare

susține opinia că până și condiționalitatea aplicată în contextul creat de operațiunea Cast Lead este suficientă pentru a identifica o dimensiune normativă vizibilă a relației bilaterale.

Deși acordurile de la Oslo sunt considerate un element care a adus doar o îmbunătățire temporară a relațiilor dintre UE și Israel, se poate susține, de asemenea, că acestea au sporit semnificativ pârghia UE ca mediator în conflictul israelian-palestinian. Principalul element care a contribuit la acest lucru a fost unul care a fost neglijat până acum de literatura de specialitate din domeniu și care este poziția consecventă a UE cu privire la teritoriile ocupate și situația politică generală post 1967 din Israel. Aceasta a recomandat UE ca un broker onest, în concordanță cu valorile și politicile sale.

Pârghia UE poate fi percepută chiar și în contextul post-Intifada, când relațiile dintre cei doi actori au atins un nivel foarte scăzut. Mai mult, Tratatul de la Lisabona a avut o contribuție majoră la reîncadrarea nu numai a relațiilor UE cu Israel, ci a abordării UE față de întregul său vecinătate. Deși disputat în multe privințe, PEV reprezintă una dintre cele mai reușite inițiative ale UE post-Lisabona. În acest context, UE a creat cadrul necesar pentru a-și putea menține poziția cu privire la conflictul israeliano-palestinian, menținând totodată o relație privilegiată cu Israelul. Orientările din 2013, acordul bilateral privind liberalizarea în continuare a comerțului cu agricultură și pescuit și Acordul privind evaluarea conformității și acceptarea produselor din industrie (ACAA) sunt dovezi pentru acest nou context.

UE este adesea criticată pentru faptul că s-ar complăce cu privire la decalajul dintre retorica și acțiunile sale în cazul Israelului, în special pentru că nu i-a impus mai multă condiționalitate Israelului în contexte diferite. Criticile legate de acest aspect particular rămân însă discutabile dintr-un motiv punctual: construirea și proiecția UE a identității sale politice în domeniul politicii externe rămâne, în multe privințe, strâns legată de statul membru. Cu toate acestea, acest aspect s-a schimbat pe măsură ce Tratatul de la Lisabona a conferit Consiliului European și SEAE o mai mare influență în luarea deciziilor și punerea în aplicare a politicii externe.

Mandatul de patru ani al președintelui american Donald Trump a reprezentat un schimbător major de jocuri în evoluția procesului de pace israelian palestinian și pentru relațiile UE cu Israelul. Inițiativele lansate de SUA în legătură cu Israelul - în special respingerea acordului nuclear iranian - au creat un mediu în care UE a fost înstrăinată și ignorată ca mediator și partener în orice efort potențial legat de procesul de pace. Recunoașterea simbolică de către SUA a Ierusalimului drept capitală a Israelului a ridicat problema dacă soluția celor două state este încă pe masă și dacă conflictul israeliano-palestinian este încă de interes pentru comunitatea internațională. În acest context, prezența Iranului ca factor de instabilitate în

regiune pare să umbrească importanța soluționării conflictului israeliano-palestinian. De asemenea, acest lucru poate reprezenta o oportunitate excelentă pentru UE de a intermedia întoarcerea SUA în acordul nuclear iranian. Acest pas ar spori încrederea țărilor din Golf în Iran, ceea ce ar permite în cele din urmă reorientarea comunității internaționale asupra conflictului israeliano-palestinian.

Al treilea capitol al cercetării a prezentat evoluția cadrului instituțional al UE, precum și caracteristicile cheie care au permis dezvoltarea activității de lobby. Astfel, se poate spune că un rol major în evoluția activităților de lobby în UE, pe lângă întregul mecanism instituțional, l-a jucat cultura pluralistă europeană. Acest mediu a oferit cadrul necesar pentru dezvoltarea mecanismului instituțional al UE prin tratate. În ciuda numeroaselor critici pe care le-a avut UE în ceea ce privește nivelurile sale de transparență, eforturile depuse pentru a spori accesul societății civile și al publicului au fost consecvente.

Transparența rămâne în multe privințe un element important pentru obiectivul fundamental al lobby-urilor: o influență cât mai mare. În timp ce tratatele UE au contribuit la îmbunătățirea procesului decizional al UE în raport cu nevoile sale, relațiile cu societatea europeană și societatea civilă s-au manifestat ca o nevoie perenă într-o societate din ce în ce mai deschisă. Mai mult, aceste schimbări au făcut parte din acțiunile UE în legătură cu identitatea sa.

Pe o perioadă de aproape 30 de ani de la Tratatul de la Maastricht, UE a reușit să dezvolte un sistem instituțional care să permită existența unui schimb complex între Comisie, PE și Consiliu. Astfel, acest lucru duce la un context câștig-câștig în care instituțiile UE implicate primesc expertiză de la lobby-uri, în timp ce lobby-urile au șansa de a-și exercita influența. După cum a subliniat cercetarea, nivelurile la care poate avea loc lobby-ul pot fi naționale sau la nivelul UE. Acest aspect creează un mediu și mai complex pentru lobby-uri, deoarece acestea se află într-un proces permanent de adoptare și adaptare a strategiilor lor pentru a obține cele mai bune rezultate. Alegerea strategiei potrivite este strâns legată de obiectivul în sine. În multe privințe, obiectivul determină strategia și nivelurile de lobby: național față de nivelul UE, privat față de public, formal față de informal. La aceasta, sunt implicate și alte elemente precum cultura organizațională a lobby-ului sau a clientului, precum și alte lobby-uri concurente, diverse aspecte politice etc. În acest context, se poate spune că evoluția lobby-ului în Europa a fost legată de două tipuri de adaptare: una pe termen scurt, legată de schimbări episodice în politică și legislație, și pe termen lung, mult mai profundă, în raport cu dezvoltarea UE pe baza schimbărilor aduse de tratate.

Deși s-au concentrat mai mult pe problema integrării ulterioare într-o Europă postbelică, tratatele au adus schimbări structurale în procesul decizional al UE, ducând în cele din urmă la un mediu instituțional în care contribuția societății civile joacă un rol semnificativ. Departe de a fi sistemul perfect, UE reușește să aducă la aceeași masă un spectru divers de opinii cu privire la diverse probleme: experți, practicieni, legislatori, asociații și ONG-uri. Mai mult decât atât, având trei instituții implicate în principal în analiza și modificarea diferitelor propuneri legislative în colaborare cu diferite lobby-uri, indică puternic abordarea pluralistă a UE.

Aceste cadre de reglementare și instituționale au o puternică influență asupra modului în care are loc schimbul între părțile implicate. Canalele de transmitere a mesajelor se află sub influența puternică a regulilor formale și informale care vizează asigurarea unui proces responsabil și transparent. După cum a fost indicat în capitol, problema transparenței nu a fost relevantă doar pentru instituțiile UE, ci și pentru lobbyiști din diferite motive, printre care credibilitatea în raport cu actorii externi și legitimitatea în afaceri interne reprezintă cele mai bune câștiguri pentru un lobby pe termen lung. Cu toate acestea, activitatea unui lobby nu este una facilă mai ales datorită faptului că trebuie să își mențină permanent accesul la instituțiile UE printr-un set consistent de bunuri de acces. Aceste bunuri includ eforturi complexe ale lobby-ului pentru a oferi o bună cunoaștere experților Comisiei și, mai departe, în cadrul procesului către PE.

Eforturile UE de a oferi cel mai înalt nivel posibil de transparență reprezintă o mărturie clară a importanței instrumentale pe care transparența o are în general pentru procesul decizional. Crearea unui registru de transparență a reprezentat un semnal clar din partea UE că lobbyiștii se găsesc într-un sistem de stimulente în care jocul conform regulilor formale și informale este în general recunoscut ca aducând beneficii reciproce pentru cei implicați. În ceea ce privește conceptul de lobby deliberativ, așa cum este menționat în acest capitol, este importantă și identificarea în ce măsură o anumită inițiativă îndeplinește criteriile. Cu toate acestea, în contextul în care lobby-ul este un schimb bidirecțional, există o dilemă cu privire la măsura în care o astfel de inițiativă are dreptul de a fi susținută în locul unei alte inițiative care este, la un nivel de percepție sau în realitate, mai puțin etic. Mai precis, în modelarea relației dintre un lobby și factorii de decizie politică, dimensiunea etică a unui lobby poate depăși obiectivul unui alt lobby?

În concluzie, trebuie menționat că acest capitol a descris importanța mediului instituțional în evoluția lobby-ului european în general. Pe de o parte, elemente formale precum tratatele UE, precum și diferite legislații la nivel UE și naționale au oferit o bază solidă pentru lobby-ul în sine, bazat pe valori ale UE precum libertatea de exprimare, pluralismul,

democrația. Pe de altă parte, elemente precum cultura lobby-ului european, valorile europene și diferite protocoale informale din timpul interacțiunii par să fi creat o simbioză complexă cu cadrul de reglementare în care s-a dezvoltat lobby-ul. Deși supus îmbunătățirilor, rezultatul este până acum o rețea solidă multifacetată de cooperare capabilă să angajeze un număr mare de actori în schimbul diferitelor tipuri de informații private și publice, contribuind astfel la o îmbunătățire a democrației europene.

Contribuția celui de-al patrulea capitol al acestei teze la cercetarea generală este legată de furnizarea unei înțelegeri clare a identității normative a UE în domeniul politicii externe și, mai precis, în relațiile UE cu Israelul. În acest context, cercetarea identifică acțiunile UE în domeniul politicii externe ca jucând un rol crucial nu numai în modul în care UE își proiectează identitatea politică către partenerii săi externi, ci și pentru dezvoltarea identității în sine. Luând în considerare cele două fațete ale identității normative a UE, care sunt, în primul rând, cea internă axată pe scopurile ideatice ale UE și cea externă care vizează proiectarea relațiilor externe dintre UE și alți actori, cercetarea reușește în identificarea paradigmei acțiunilor UE în legătură cu conflictul israeliano-palestinian. Discutând aceste elemente, acest ultim capitol oferă o descriere a elementelor care influențează implicarea UE în relațiile externe și, în special, în legătură cu Israelul. Arătând legitimitatea UE ca element crucial în dezvoltarea ulterioară a identității UE, capitolul ia în considerare importanța compatibilității dintre identitatea proiectată a UE și realitatea pe teren.

Eforturile de lobby ale israelienilor și palestinienilor în jurul conflictului israeliano-palestinian reflectă, pe de o parte, dorința părților implicate în conflict de a-și consolida credibilitatea în fața UE în raport cu conflictul, subliniind astfel amploarea așteptărilor pe care le au de la UE ca potențial mediator. Pe de altă parte, acesta indică interesul major pe care îl are UE în identificarea unei căi spre soluția celor două state. Este relevant să menționăm că subiectul lobby-ului israelian este adesea perceput în mod negativ, în special datorită presupusei sale influențe asupra politicii externe a UE în raport cu conflictul israeliano-palestinian.

Un rol important în modelarea acestei percepții a rolului israelian l-a avut cercetarea lui Mearsheimer și Waltz. Potrivit acestora, sprijinul SUA pentru Israel este disproporționat din punct de vedere strategic în raport cu alte obiective ale politicii sale externe: „Deși există motive imperioase pentru ca Statele Unite să susțină existența Israelului și să rămână dedicate supraviețuirii sale, nivelul actual al sprijinului SUA și natura sa în mare parte necondiționată nu pot fi justificate din motive strategice” (Mearsheimer et al. 2007).

Cu toate acestea, acest aspect este contrazis de Musu, care identifică un spectru mai larg de elemente care contribuie la justificarea sprijinului SUA pentru Israel. Potrivit acestuia,

prezența lobby-ului este doar unul dintre aceste elemente, împreună cu o simpatie pentru comunitatea evreiască. în legătură cu Holocaustul, interesele comune în pacea regională, potențialul ridicat al Israelului ca partener strategic pentru SUA, precum și „posibilitatea colaborării militare SUA-Israel, printr-o cooperare consolidată pentru combaterea terorismului, diverse forme de apărare împotriva rachetelor balistice, utilizarea americană a spațiului aerian israelian de colaborare între agențiile de informații ”(Musu 2010).

Problema conflictului israeliano-palestinian este relevantă nu numai din perspectiva politicii externe, ci și în raport cu politica internă din UE. Acest lucru ne face să ne gândim la caracteristica bidimensională a lobby-ului în UE și raportul ei cu conflictul israelian palestinian care nu este legată doar de relația externă / relația binomială a afacerilor politice interne, ci și de relațiile externe / relațiile inter-europene . În acest context, este posibil să speculăm asupra unei agende secundare a grupurilor de interese pentru a influența relațiile dintre diferite state UE. Astfel, în timp ce afacerile politice interne influențează diferitele facțiuni politice cu UE, în special în spectrul stânga / dreapta, relațiile inter-europene sunt legate de diviziunile potențiale dintre statele europene în raport cu conflictul israeliano-palestinian. Trebuie menționat faptul că, deși în unele cazuri rădăcina este ideologică, acest lucru nu este întotdeauna cazul. În unele cazuri, principalul motiv al diviziunilor interne sunt relațiile specifice dintre anumite state UE și statul Israel combinate sau separate de abordarea lor față de conflictul israeliano-palestinian. De exemplu, relațiile dintre anumiți membri din Europa Centrală și de Est și Israel în ultimii 10 ani au fost diferite de cele dintre anumiți membri occidentali și Israel, deși sprijinul neechivoc pentru soluția celor două state este prezent în discursul tuturor membrilor UE. Un alt aspect particular care contribuie la divizarea între statele UE legate de relațiile lor cu Israel este reprezentat de relațiile lor cu SUA și de politica externă a SUA în raport cu Israelul la un moment dat.

Cazul relațiilor UE cu Israelul în contextul post-Oslo joacă un rol semnificativ în înțelegerea eforturilor UE în dezvoltarea unei relații cu Israel care urmărește să ofere o soluție la conflictul israeliano-palestinian. Întrucât Acordurile de la Oslo promiteau o direcție pozitivă în raport cu conflictul israeliano-palestinian, noul context a deschis și un nou ciclu de contacte între UE și Israel. Cu toate acestea, pe măsură ce s-au produs noi evoluții violente între Israel și Palestina, îmbunătățirile relațiilor dintre cei doi actori au fost serios contestate. Un set de inițiative precum Acordul de asociere UE-Israel sau ACAA au devenit serios contestate de societatea civilă. După a doua Intifada și Conferința Mondială Împotriva Rasismului din 2001 din Durban, scena politică din jurul conflictului israeliano-palestinian și implicarea UE în această problemă s-au schimbat semnificativ. Așa cum a punctat capitolul, un rol major în

această schimbare l-au avut diferitele ONG-uri / grupuri de interese care fie s-au opus, fie au susținut aceste inițiative. Deși nu ignoră unele aspecte legate de aspectele tehnice ale interacțiunilor dintre aceste grupuri de interese și diferite state sau instituții ale UE, capitolul se concentrează mai mult pe obiectivele și canalele pe care aceste grupuri de interese le-au vizat în eforturile lor de lobby. Procedând astfel, cercetarea reușește să descrie rolul jucat de aceste organizații și să clarifice impactul general pe care l-au avut. Ca o observație, trebuie menționat faptul că aceste cadre utilizate de aceste grupuri de interese pentru a-și transmite mesajele au avut o contribuție semnificativă nu numai la inițiativele în sine, ci și la modul în care UE își proiectează identitatea politică normativă în relație altor actori.

Capitolul a adus în discuție și problema antisionismului și antisemitismului în Europa. Discutând problema antisemitismului european și a ideilor anti-sioniste de stânga, cercetarea a vizat identificarea narațiunilor comune dintre antisemitismul de stânga european și unele dintre narațiunile pe care le au anumite ONG-uri implicate în lobby-ul pro-Palestina. Deși nu identifică unele narative specifice care apar în mod constant în discursurile unora dintre aceste ONG-uri, adesea unele dintre aceste ONG-uri se regăsesc, de bunăvoie sau nu, în contexte în care acționează drept curele de transmisie pentru unele dintre aceste interpretări extreme ale diferitelor aspecte legate de fie la implementarea IHL umană sau IHRL, fie la existența statului Israel în general. Mai mult, identificarea faptului dacă aceste narative reflectă o anumită direcție de acțiune contribuie la identificarea liniei care trebuie trasată pentru a înțelege dacă acuzația de antisemitism pentru unele dintre acțiunile acestor ONG-uri este adecvată.

În acest context, capitolul clarifică diferența dintre o atitudine critică autentică față de Israel și o atitudine anti-sionistă antisemită. Capitolul arată, de asemenea, mediul actual în care s-a dezvoltat antisemitismul de stânga și legătura acestuia cu antisemitismul musulman. În urma Conferinței mondiale din 2001 împotriva rasismului și a formării mișcării BDS, a devenit mai vizibilă o legătură puternică între antisemitismul de stânga și fundamentalismul islamic. În consecință, s-a ajuns la crearea unui mediu în cadrul ONG-urilor pro-palestiniene din Europa și nu numai ce poate fi parțial descris ca fiind partinitor împotriva statului Israel. De asemenea, trebuie menționat că această prejudecată se bazează, conform acestei cercetări, mai degrabă pe comoditate decât pe principiu. Acesta este, în principal, cazul ONG-urilor implicate în mișcarea BDS. De asemenea, deoarece capitolul a abordat și subiectul cadrelor de acțiune și faptul că multe dintre aceste ONG-uri, fie pro, fie împotriva Israelului, își construiesc inițiativele astfel încât să poată influența factorii de decizie politică. Astfel, dintr-un anumit punct de vedere, mișcarea BDS în sine poate fi privită ca un canal prin care sunt transmise anumite mesaje. Din punct de vedere strict tehnic, mișcarea BDS se potrivește în mare parte descrierii unei inițiatives

de lobby deschis, care vizează utilizarea sentimentelor publicului pentru a-i face presiuni pe factorii de decizie politică.

Cazul punctual al MATTIN reprezintă un exemplu clar al rolului pe care îl poate juca un ONG pro-palestinian în influențarea dezvoltării unei anumite inițiative de lobby. Grupul MATTIN a avut o contribuție majoră la clarificarea problemei frontierei dintre Israel și Teritoriile Ocupate în termeni legislativi tehnici. Deși inițiativa poate fi ușor percepută ca având în esență un obiectiv anti-Israel datorită conexiunii sale cu documentul Guidelines din 2013 și stabilirii Regulilor de Origine (Rules of Origin), rezultatul final al inițiativei reprezintă un exemplu de succes de difuzare pentru valorile normative ale UE. În mod similar cu EJC și EMHRN în cazul raportului Goldstone, Grupul MATTIN a reușit să creeze un cadru care să fie compatibil cu NPE, facilitând astfel accesul inițiativei sale de lobby către factorii de decizie politică. Cu toate acestea, deși cadrul a fost unul extrem de politic, abordarea a fost diferită. Astfel, în timp ce Grupul MATTIN a preferat să se concentreze pe o abordare mai închisă, menținând astfel evoluțiile departe de public și mass-media, EJC și EMHRN au avut o abordare mixtă, folosind astfel canale deschise - mass-media, universitari etc. - și canale închise precum contacte informale cu europarlamentari sau contacte oficiale care, totuși, nu au fost promovate public.

Acest capitol se concentrează mai mult pe conceptul de cadre de acțiune și, în consecință, pe cadrele care au fost folosite de unele ONG-uri pentru a-și transmite mesajul, mai degrabă decât pe punctele tehnice ale contactelor dintre lobbyiști și factorii de decizie. Cazurile prezentate în acest capitol exemplifică cele mai întâlnite tipuri de lobby: deschis / închis, bazat pe cadre politice și / sau juridice. Mai mult, capitolul a abordat cazuri în care principalii actori erau fie ONG-uri singulare, fie organizații de lobby (D&D Consulting Services, EFI) sau o alianță de ONG-uri, așa cum este cazul CJE și al DREHM. Procedând astfel, capitolul a urmărit să asigure o abordare mai largă cu privire la tipurile de ANS implicate în lobby-ul diferitelor instituții ale UE, precum și cu privire la abordările de cadru. Cu toate acestea, doar concentrarea asupra strategiilor de cadru generează o înțelegere limitată a anumitor inițiative de lobby. Acest aspect reprezintă, de asemenea, una dintre limitările nu numai ale acestui capitol, ci și pentru întreaga teză. Datorită accesului limitat la interacțiunile informale dintre lobbyiști și factorii de decizie, nu se poate înțelege pe deplin întregul spectru de nuanțe care caracterizează discuțiile care au avut loc în aceste contexte. Deși reglementarea activităților de lobby în UE subliniază în mod deosebit transparența acelor interacțiuni dintre lobbyiști și factorii de decizie, apariția interacțiunilor informale între părțile implicate împiedică o înțelegere deplină a schimburilor care au loc între ele.